

BÖG-STEFAN

STEFAN HANSEN, 18 ÅR, KOM UT SOM HOMOSEXUELL SAMTIDIGT SOM HAN GICK MED I KYRKAN. FÖR HONOM HAR GUD VARIT ETT ÄRLIGT STÖD.

– MITT FAVORITCITAT FRÅN BIBELN ÄR "STÖRST AV ALLT ÄR KÄRLEKEN", SÄGER HAN.

TEXT CAROLINE ENGVALL : FOTO JOHAN ALMBLAD

Bussen pustade ut och stannade vid en hållplats utanför Malmö.

Stefan Hansen blev kall inombords. En av hans gamla plågoandar från högstadiet, han som hade skrikit "bög" efter Stefan i fyra års tid, klev på. Satte sig på ett slitet säte precis bakom.

– Han var likadan som han var i högstadiet. Jag bestämde mig för att förlåta honom, säger Stefan.

Vi ligger på mage bland vita tusenskönor i en sommargrön park i Malmö. Pratar om Livet och Kärleken, den känsla som kan vara så tung och svår för många – men kanske mest för den som brottas med vilket kön man ska vara kär i.

För 18-åriga Stefan Hansen var det en ångestfylld upplevelse att upptäcka att han tyckte om killar. Tankarna centrerade i hans huvud under många år. I åttan kom han ut som homosexuell för sina skolkompisar.

– Jag tyckte att det var jobbigt att inte kunna bestämma min läggning själv och funderade mycket över att jag inte skulle kunna leva ett vanligt liv i en kärnfamilj och ha möjligheten att skaffa barn. Jag kände mig ganska ensam när jag kom ut.

Då vände han sig till kyrkan.

Efter att ha blivit lite sur på Gud under kyrkans barntimmar när han var liten, "Jag hade väl bett om något som jag inte fick", var det en befrielse att konfirmera sig.

– Det var då jag hittade tron igen. När jag gick med i kyrkan fick jag sådant stort självförtroende, jag fick någon sorts styrka att visa vem jag var. Det var jätteskönt.

Stefan kommer inte från en kristen familj. Han är konfirmandledare för minst två grupper per år och sitter i kyrkbänken minst varannan söndag.

– Det viktigaste jag försöker lära mina konfirmander är att de ska vara nöjda med sig själva precis som de är. De är väldigt osäkra i den åldern. Killarna tar mycket plats och tjejerna sitter alltid knäptysta.

Hur försöker du ändra på det?

– Vi leker mycket och försöker se till så att alla får en plats i gruppen. Jag jobbar mycket med vad Jesus sa. Min ledstjärna i Bibeln är "Störst av allt är kärleken".

Killen med den mjukt skorrande malmödialekten är lugn och eftertänksam. Den inneboende energin gör han av med i skolan, på teatern och som medlem i Kyrkans Unga.

Men Stefan känner inget behov av att skrika ut sin läggning.

Han står inte på barrikaderna.

– Eftersom jag inte märker av några fördomar har jag inte lagt någon energi på att jobba aktivt för homosexuellas rättigheter. Jag kanske borde, men jag kan inte ta allas ansvar. Jag lägger istället tid på att jobba med konfirmanderna, det känns viktigt, de är ju ändå 30 per år.

Hans konfirmander har speciella "toleranspass" när de pratar om hur viktigt det är att alla ska vara nöjda med sig själva och acceptera andra.

Något år har grupperna varit vidsynta.

Ett annat år har de tyckt att homosexualitet är något "konstigt" och "läskigt".

– Det är många som bara tycker att bögar och flator är konstiga, utan att de egentligen vet varför de tycker så. Jag minns speciellt en grupp som förändrade alla sina åsikter. De var fantastiska, de gick verkligen in för konfirmationen.

Stefan själv känner igen sig i deras osäkerhet.

– För några dagar sedan tänkte jag mycket på hur snabbt man ändras som människa. För bara ett år sedan var jag en helt annan person som först ville bli skådespelare, sedan ville jag bli advokat och efter det präst. Jag var ganska osäker på mig själv.

Det är inte speciellt konstigt. I fyra års tid genomlevde han sitt eget lilla helvete. I sexan fick några killar i skolan för sig att Stefan var annorlunda och efter det regnade glädjen över honom. Varje dag. År efter år.

– Jag trodde att de skulle tröttna, men det gjorde de aldrig. I åttan bestämde jag mig för att bekräfta för dem att jag var homosexuell. De slutade inte mobba mig, men själv blev jag mycket starkare. Jag brydde mig inte längre. Samtidigt blev konfirmationen väldigt viktig för mig. Jag konfirmerade mig i en bra grupp med fantastiska ledare där jag insåg att det var helt okej att vara homosexuell.

